

κουτουρού

κουτουρού, επίρρ. [<τουρκ. götürü], χωρίς σκέψη, χωρίς υπολογισμό, στην τύχη: «μη λες κουτουρού ό,τι σου κατέβει, γιατί δεν ξέρεις πώς ακριβώς έγιναν τα πράγματα || πήρε κουτουρού ένα λαχείο και του 'τυχε του κωλόφαρδου!»·

- *βαδίζω κουτουρού ή πάω κουτουρού ή τραβώ κουτουρού ή βαδίζω στα κουτουρού ή πάω στα κουτουρού ή τραβώ στα κουτουρού*, βλ. συνηθέστ. *βαδίζω στα τυφλά*, λ. *τυφλός*·

- *στα κουτουρού*, τυχαία, χωρίς σκέψη, στα τυφλά: «όταν συμπληρώνω το λότο, βάζω τους αριθμούς στα κουτουρού». (Λαϊκό τραγούδι: *ξηγιόμαστε στα κουτουρού μέχρι να μπούμε στην ψειρού*)·

- *ρίχνω κουτουρού*, ή *ρίχνω στα κουτουρού*, πυροβολώ στον αέρα, πυροβολώ χωρίς στόχο: «πάνω στο κέφι τους τράβηξαν τα πιστόλια τους κι άρχισαν να ρίχνουν κουτουρού».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας